

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2533/2017
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Ивковић, адвокат у ..., против туженог „ББ“ АД ..., кога заступа ВВ, дипломирани правник туженог, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1242/17 од 20.06.2017. године, у седници већа 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1242/17 од 20.06.2017. године у делу којим је одбијен тужбени захтев за накнаду штете за период од 01.06.2009. године до 25.01.2011. године и у делу којим је за период од 23.01.2014. године до 01.04.2015. године одбијен тужбени захтев преко износа наведених у првом ставу изреке побијане пресуде.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду број Гж1 1242/17 од 20.06.2017. године у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиље за период од 26.01.2011. године до 22.01.2014. године и у делу одлуке о трошковима поступка па се предмет враћа другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби туженог.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду број П1 1355/2015 од 06.02.2017. године, је делимично усвојен примарни тужбени захтев тужиље па је обавезан тужени да јој на име накнаде штете за период од 01.06.2009. године до 01.04.2015. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате који су ближе означени у другом ставу изреке, а све у року од 15 дана. Одбијен је тужбени захтев за исплату затезне камате на име штете за месец октобар 2009. године, јуни 2013. године и новембар 2013. године. Обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 140.000,00 динара са затезном каматом од дана пресуђења до исплате у року од 15 дана, а тужиља је ослобођена од обавезе плаћања судских такси.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом број Гж1 1242/17 од 20.06.2017. године преиначио пресуду Основног суда у Новом Саду у усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка тако што је одбио тужбени захтев за накнаду штете за период од 01.06.2009. године до 22.01.2014. године, а за период од 23.01.2014. године до 01.04.2015. године је одбио као неоснован тужбени захтев преко износа од: 4.441,92 динара за јануар 2014. године са законском затезном каматом од 05.01.2014. године; преко износа од 17.395,50 динара за фебруар 2014. године са затезном каматом од 05.02.2014. године; за износ од 17.394,00 динара за март 2014. са затезном каматом од 05.03.2014. године, преко износа од 17.325,00 динара за април 2014. са затезном каматом од 05.04.2014. године; преко износа од 17.338,50 динара за мај 2014. године са затезном каматом од 05.05.2014. године; преко износа од 17.349,00 динара за јун 2014. са затезном каматом од 05.06.2014. године; преко износа од 17.404,50 динара за јул 2014. године са затезном каматом од 05.07.2014; преко износа од 17.515,50 динара за август 2014. године са затезном каматом од 05.08.2014. године до исплате; преко износа од 17.763,00 динара за септембар 2014. са затезном каматом од 05.09.2014. године до исплате; преко износа од 17.848,50 динара за октобар 2014. са затезном каматом од 05.10.2014; преко износа од 17.892,00 динара за новембар 2014. са затезном каматом од 05.01.2014. године; преко износа од 18.181,50 динара за децембар 2014. године са затезном каматом од 05.12.2014. године; преко износа од 18.172,50 динара за јануар 2015. године са затезном каматом од 05.01.2015. године; преко износа од 18.304,50 динара за фебруар 2015. године са затезном каматом од 05.02.2015. године преко износа од 18.129,00 динара за март 2015. са затезном каматом од 05.02.2015. године па све камате до исплате. У преосталом делу жалбу туженог је одбио и потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиле на основу члана 403. став 2. тачка 2. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/2011 и 15/2014), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиле дозвољена и да је основана.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је учествовао на конкурс за расподелу станова солидарности расписан од стране ГГ 06.06.2005. године. Било је предвиђено да се са запосленим коме се додели стан солидарности закључује уговор о продаји стана. Тужени је остварио право на расподелу два стана солидарности од ГГ и то гарсоњере и трособног стана, оба у ..., те је 26.12.2006. године објавио конкурс за расподелу та два стана солидарности. Учесник конкурса је била тужила и сада пок. ДД. Тужила је поднела пријаву за куповину трособног стана површине 90,63 м², у ул. ..., објекат ..., стан број ..., тип стана У то време тужила је била у радном односу код туженог. Уговор о раду јој је отказан 15.04.2015. године, због престанка потребе за њеним радом услед организационих промена. У време расписивања конкурса, тужила је била подстанар, разведена, самохрана мајка две мал. ћерке ЂЂ рођене ... године и ЕЕ рођене ... године, а ћерка ЖЖ је рођена ... године. Након спроведеног конкурса, синдикална стамбена комисија за доделу станова солидарности је донела одлуку

23.04.2007. године и трособан стан доделила ДД. ГГ је са ДД 21.05.2007. године закључио уговор о купопродаји стана солидарности, а у уговору је назначено да је оквирни рок за завршетак стана децембар 2008. године. Тужила која је заузела треће место на коначној ранг листи је покренула судски поступак против туженог и ДД пред Општинским судом у Новом Саду у парници број П1 590/2010, а која је правноснажно окончана 26.01.2011. године, пресудом којом је утврђено да тужени ДД није стекао право на добијање одлуке од 23.04.2007. године ради закључивања уговора о куповини трособног стана као ни право на заузимање другог места на коначној листи првенства нити право на добијања упута за куповину стана солидарности од ГГ од 23.04.2007. године па су поништене одлуке туженог од 23.04.2007. године као и коначна листа првенства од 07.05.2007. године и упут за закључивање уговора о куповини предметног стана од 23.04.2007. године.

Тужила је пред Општинским судом у Новом Саду 13.12.2007. године покренула поступак против туженог ЗЗ (касније ИИ) и ДД који је правноснажно окончан пресудом Основног суда у Новом Саду број П 4134/2011 од 06.09.2012. године, (постала правноснажна 24.03.2013. године), којом је усвојен тужбени захтев тужиле те је утврђено да је ништав уговор о купопродаји стана солидарности закључен 21.05.2007. године између ИИ (раније ЗЗ) као продавца и туженог ДД као купца на предметном трособном стану.

Тужила се 11.03.2011. године обратила туженом захтевајући да стамбене комисија донесе нову одлуку којом би њој био додељен предметни стан али тужени по овом захтеву није поступао па је тужила 26.11.2011. године поднела Основном суду у Новом Саду тужбу против туженог која је правноснажно довршена пресудом број П1 807/2011 од 15.07.2013. године (постала правноснажна 23.01.2014. године), а којом је утврђено да је тужила стекла право на добијање одлуке ради закључења уговора о куповини предметног трособног стана у ... као и упут ради закључења уговора о куповини стана са ИИ, а тужени обавезан да у року од осам дана утврди право на закључење уговора о куповини предметног стана те је упуту на закључење уговора о куповини са ИИ. Констатовано је да уколико у наведеном року тужени не поступи по овој пресуди, иста замењује одлуку којом се утврђује право тужиле на закључење уговора о куповини предметног стана као и упут ради закључења уговора са ИИ уз обавезивање туженог да тужили надокнади трошкове парничног поступка. Утврђено је да ДД није хтео мирним путем да се из стана исели па је ИИ водила парнични поступак који је довршен пресудом Основног суда у Новом Саду број П 8076/2013 од 19.12.2013. године, (постала правноснажна 18.09.2014. године) и којом је обавезан ДД да се са свим лицима и стварима исели из стана. ДД је ИИ стан предао 11.02.2015. године. Тужила је са ИИ закључила уговор о купопродаји стана солидарности 12.03.2015. године. Уговор је оверен 27.03.2015. године, а тужила је у посед стана ушла 28.03.2015. године.

У спорном периоду од 01.06.2009. године (када је ДД примио посед предметног стана) до 01.04.2015. године (када се тужила у стан уселила) тужила је била подстанар, заједно са своје три мал. ћерке у стану у ... у ул. ... број ... у новоизграђеној згради површине 86 м² који је у закуп узела од своје пријатељице и плаћала јој закупнину у износу од 170 евра у периоду од 01.06.2007. до

31.12.2013. године, а по 150 евра месечно у периоду од 01.01.2014. па до краја спорног периода 31.03.2015. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је основан тужбени захтев тужиље за накнаду штете у виду изгубљене закупнине који је тужилца могла да оствари издајући спорни трособни стан у закуп по просечној закупнини која је важила на тржишту некретнина у спорном периоду од 01.06.2009. године до 31.03.2015. године јер је тужени донео незакониту одлуку и упут од 23.04.2007. године којим је стан доделио ДД, а у спорном периоду је тужилца била подстанар као самохрана мајка са троје мал. деце.

Другостепени суд је закључио да је тужилца на основу члана 154. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) трпела штету у виду плаћених закупнина за стан који је изнајмила али почев од 23.01.2014. године до 01.04.2015. године. Навео је да су правноснажним пресудама Основног суда у Новом Саду број П1 590/2010 од 12.03.2010. године и број П1 4143/11 од 06.09.2012. године, поништене одлуке на основу којих је спорни стан солидарности додељен ДД и утврђена ништавост уговора о продаји стана закљученог између ДД и ИИ те да су тим пресудама уклоњене из правног промета последице неправилне и незаконите доделе стана солидарности ДД. Закључио је да је тек пресудом Основног суда у Новом Саду број П1 1307/13 од 15.07.2013. године утврђено право тужиље на доделу предметног стана и тужени обавезан да у року од осам дана донесе одлуку као и упут тужилци којима ће јој се утврдити право на закључење уговора о куповини стана. Стога, тужилци право на наканду штете припада од правноснажности пресуде 23.01.2014. године па до уселења у стан 01.04.2015. године. Навео је да тужилци припада стварна штета за период за који је оценио да је основан њен тужбени захтев, а која се састоји у плаћеној закупнини у висини од 150 евра месечно. Динарску противвредност 150 евра за сваки месец спорног периода утврдио је на основу курсне листе за званични средњи курс динара преузете са сајта НБС па је одбио тужбени захтев преко износа од динарске противвредности 150 евра па до траженог износа штете, исказано по месецима

Врховни касациони суд је закључио да је правилно другостепени суд оценио да тужилца трпи штету у висини закупнине коју је плаћала за изнајмљени стан (стварна штета) на основу члана 185. ст.1 и 190 ЗОО, а не у виду изгубљене закупнине коју би остварила за предметни стан као што је то погрешно закључио првостепени суд.

Међутим, неприхватљив је закључак другостепеног суда да тужилца ову штету трпи тек од правноснажности пресуде (23.01.2014. године) којом је утврђено њено право на доделу предметног стана и којом је тужени обавезан да у року од осам дана донесе одлуке и упут тужилци са којим ће тужилца закључити уговор о купопродаји стана са ИИ. Не може се прихватити правно ваљаним образложење (за период од 26.01.2011 до 23.01.2014.године) да је Стамбена комисија туженог поступала као надлежни орган у прописаној процедури у којој је тужилца користила прописана правна средства и коначно остварила своја права, као ни закључак да једном поништена одлука о додели стана и враћање на

поновни поступак не подразумева аутоматски постојање неправилног рада органа туженог као ни погрешно правно становиште Стамбене комисије настало као резултат тумачења прописа и да се у конкретном случају погрешно бодовање од стране Стамбене комисије не сматра неправилним радом органа у смислу одредбе члана 172. став 1. ЗОО којом је прописано да правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу и у вези са вршењем својих функција.

Наиме, Врховни касациони суд налази да се ово образложење другостепеног суда може применити само за период у коме је трајала она прва парница у којој је тужила успела. Наиме, пресудом је поништена одлука туженог о додели и упутству ДД за добијање и куповину спорног стана солидарности. Та пресуда је постала правноснажна 26.01.2011. године. Након тог датума више нема оправдања за туженог да тужили и надаље наноси штету. Тужени је био дужан да поступи по правноснажној судској одлуци којом је поништена његова одлука о додели предметног стана ДД, међутим, тужени је показао пасивност и поред тога што му се тужила обраћала 11.03.2011. године, чиме је изазвао да тужила мора да покрене нову парницу и захтева да се спор реши пуном јурисдикцијом у чему је и успела. Тужила је била принуђена да покрене и парницу да се утврди ништавост купопродајног уговора који су ДД и ИИ закључили, која је такође довршена у њену корист. Осим тога, у том спорном периоду тужила је морала да предузима низ радњи и трпи неизвесност иако је правноснажном пресудом још од 26.01.2011. године утврђено да је њено право на доделу овог стана повређено. Због тога је тужени дужан да тужили стварну штету надокнади од правноснажног окончања парнице број П1 590/2010 односно од 26.01.2011. године па до краја марта 2015. године јер јој је стан предат у посед 28.03.2015. године у који се уселила 01.04.2015. године.

Тужила неосновано потражује накнаду штете за период од 01.06.2009. године до 25.01.2011. године, а за период од 23.01.2014. године до 01.04.2015. године неосновано потражује износе преко износа динарске противвредности од 150 евра за сваки месец у наведеном периоду па до траженог износа штете у виду изгубљене добити те су њени ревизијски наводи и изнето правно становиште неприхватљиви.

Иако је Врховни касациони суд оценио да је ревизија тужиле делимично основана јер је њен тужбени захтев основан за период од 26.01.2011. године до 28.03.2015. године, нема услова за преиначење другостепене пресуде јер је тужбени захтев одбијен без навођења месечних износа. Наиме, пошавши од погрешне примене материјалног права да тужили за овај период накнада стварне штете не припада, другостепени суд је пропустио да утврди колико износи стварна штета тужиле у овом периоду. Из наведеног разлога у овом делу је пресуда морала бити укинута како би другостепени суд поново одлучио о основаности жалбе туженог и о свим трошковима парничног поступка.

На основу свега изложеног одлучено је као у изреци на основу члана 414. став 1. и 416. став 2. ЗПП.

- 6 -

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић